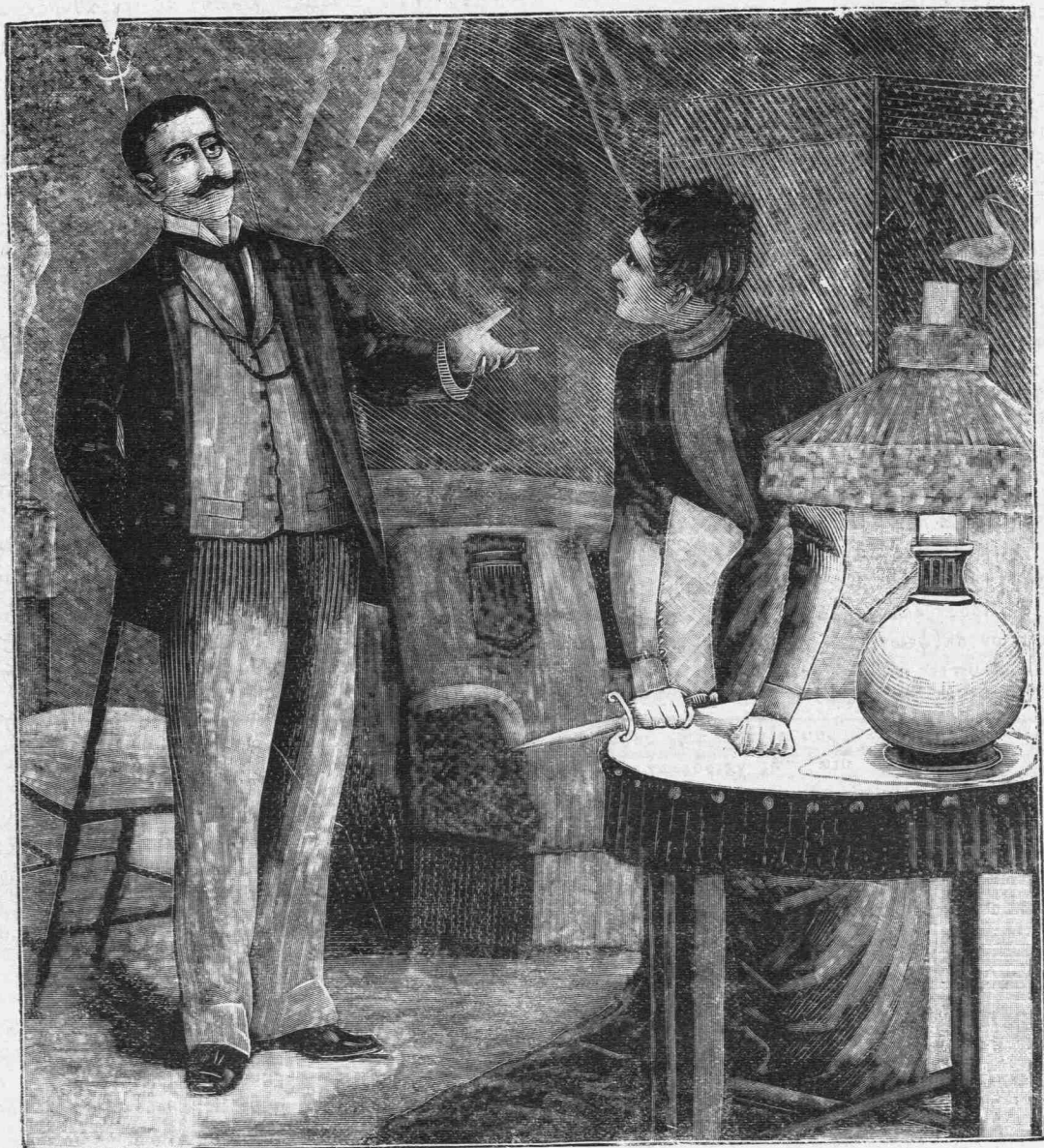

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ
ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

Ἐσκέφθητε εἰς ὅλα; τῇ εἶπε μετὰ πικρίας. (σελ 617).

- Ἄ! διάβολε!
- Ἀνετράφη ἀπὸ τῇ μάμμῃ της.
- Ἐκείνη ποῦ ντύνεται πάντα σὰν καλόγρη;
- Ἀπάνω κάτω.
- Δὲν ἔχει τὸ μέγαρό της στὸν δρόμο Φραγκίσκου Α΄;
- Ἀκριβῶς.
- Κατάλαβα... Ἡ μοδίστρες δὲν ἔχουν νὰ διηγοῦνται μεγάλα κέρδη ἀπ' αὐτή.
- Καὶ ὅμως, τὰ χρήματα δὲν τῆς λείπουν!
- Δίνει πολλὰ στὴν ἐνορία.
- Καὶ ἡ δεσποινὶς;
- Οἱ ὑπηρέται τὴν λέγουν μάλαμμα.
- Τί ἡλικίας εἶνε;

- Δὲν ἔφθασε ἀκόμη τὰ εἴκοσι. Τέτοιαις περιουσίαις, ξέρετε, δὲν ἀφίνουν τὴν κόρη πολὺ νὰ μεγαλῶνῃ.
- Καὶ ὁ σύζυγος;
- Λέγεται, βωνοῶζ.
- Τίποτε δὲν μοῦ λέγει αὐτὸ τὸ ὄνομα.
- Γείτονας τῶν ἑς τὴν ἐξοχή, ἑς τὸ Βερρύ... Ἡ μικρά, ὡς φαίνεται, παντρεύεται ἀπὸ ἔρωτα.
- Ἄ! τ' ὄντις! τὸ 'πιτύχατε, εἶπε μία θυρωρὸς... τὴν εἶδα νὰ καταβαίνει ἀπ' τ' ἀμάξι, τὴν νύφη...
- Λοιπὸν;
- Ὅψι πεθαμμένου... ἕνα μουτράκι ὀλοκίτρινο.
- Ἡ συγγίνῃσι, τί λέτε!
- Ὁ γαμβρὸς εἶν' ὠρατός!

— Ὡραῖο τὸν εὐρίσκετε ;
— Μὴ τὴν πίστι μου ! ναί... δὲν ὑπάρχουν πολλοὶ ὡς αὐτόν...

— Ἐφεγγεβολοῦσε.

— Εἶχε τὸν λόγο του... Θὰ ἔχη νὰ πληρώνη φίλαις μὲ τὰ εἰσοδήματα τῆς γυναικὸς του... ἂν θέλῃ.

Ἀγυῖοπαῖδες, συνηθροισμένοι παρὰ τὴν εἰσοδὸν τῆς ἐκκλησίας, ἔκαμνον καὶ αὐτοὶ τὰς σκέψεις των.

Ἐντός, παρευρίσκετο τὸ ἄνθος τῆς παρισινής ἀριστοκρατίας, ἀλλ' ὁ γάμος αὐτὸς πολλὰς ἐγέννα πλάνας. Ἡ δεσποινὶς Σαρναῖν ἦτο θαυμαστή, περίβλεπτος καὶ κατέκρινον τὴν ἐκλογὴν τῆς δούκισσης.

Δὲν ἀμφέβαλλον ὅτι ἐκεῖνη τὸν ἐπέβαλεν εἰς τὴν ἐγγονὴν τῆς, ἥς τὸ μείλιχον ἦτο ἐπίσης γνωστόν, ὅσον τὸ δεσποτικὸν τοῦ χαρακτήρος τῆς Ἰταλίδος.

— Μικρὰ εὐγένεια ὁ Βωνοᾶζ αὐτός, ἔλεγον.

— Περιουσίαν ;...

— Πλέον ἢ μετρίαν !...

— Φήμη περὶ αὐτοῦ διέτρεχεν, ὅτι δὲν θ' ἀντεῖχε καὶ πολὺ ! παίκτης, σπάταλος...

— Συνῆπτε στοιχήματα ὑπέρογκα εἰς τὰς ἵποδρομίας.

— Καὶ πάντοτε ἀπετύγχανεν.

— Ἰδοὺ τώρα ἀναζωογονούμενος !

— Στερεῶς !

— Περιουσίαν ὑπερμεγέθη ἡ δούκισσα ! Ἡ μικρὰ θὰ καταστῇ βαθύπλουτος...

— Σὰς πιστεύω, μὴ ὑπολογιζομένου τοῦ ὅτι ἀπὸ τοῦδε εἶνε τοιαύτη.

— Παρατηρήσατε τὸ δύσθυμον τοῦ ὕφους τῆς ;

— Ποσῶς.

— Προσέξατε εἰς τὴν ἔξοδον... Ἀγνοῶ τὸ αἷτιον, ἀλλὰ φντᾶζομαι, ὅτι κατὰ ὑποκρύπτεται.

— Ἰδέαι !

— Θὰ ὑπάγετε τώρα εἰς τῆς δούκισσης ;

— Διὰ μίαν στιγμὴν... Εἰσέρχομαι καὶ ἐξέρχομαι.

— Καὶ οἱ νεόνυμφοι ;

— Ἀπέρχονται κατόπιν διὰ τὸν πύργον τοῦ Βοασσοῦ.

— Θυμασίᾳ ἔπαυλις !

Ἀνθρωπὸς τις, ὅστις οὐδὲν κατηγόρει καὶ ἔκρινε τὰ πάντα ἐπὶ τὸ αἰσιοδοξώτερον, ἦτο βραχύσωμος ἀνθρωπίσκος, ἐπιμελῶς ἐξυρισμένος, συνεσφιγμένος ἐν τῇ καίνουργῇ του περιβολῇ, ὑπὸ εὐρὺν ἐπενδύτην, καὶ φέρων λευκὸν λαίμοδέτην.

Ἰστατο μετριοπαθῶς ἐν τινι γωνίᾳ, χωρὶς νὰ ἀναμύγνηται πρὸς τοὺς δούκας, βρῶνους καὶ λοιποὺς τιτλοφόρους τῆς εὐγενοῦς ὁμηγύρεως.

Ἀλλ' ἵστατο εἰς σφαίρας παραδεισίους.

Ἡ ἐσωτερικὴ του χαρὰ ἐξερρήγνυτο δίκην βόμβας ἐπὶ τῆς ζωηρῶς χρωματισμένης μορφῆς του.

Ὁ γάμος αὐτὸς ἦτο ἡ ὡραιότερα ἡμέρα τῆς ζωῆς του.

Ἐπέτυχεν ὅτι ἀπὸ διετίας ἐπεδίωκεν. Οὐδεὶς πλέον φόβος δι' αὐτόν, ἡ ὑπόθεσις εὐρίσκετο ἐν τῷ σάκκῳ. Ὁ συμβολαιογράφος ἐνέγραψε τὰ ὀνόματα, ὁ ἱερεὺς ἠύλογει τὸν γάμον.

Οὐδὲν ἄλλο ἀπέμενε, εἰμὴ ἡ παραλαβὴ τοῦ ἡμίσεός του ἑκατομμυρίου.

Ἦτο ἀκόρεστος ὁ μικρόσωμος ταγματάρχης. Πλειότερόν τι ἔτι ἐρρέμβαζεν.

Εἶχεν ἀνάγκην τοῦ ἑκατομμυρίου ὁλοκλήρου καί, ἐνῷ πολυτελῶς ἐξετελοῦντο οἱ ψαλμοὶ καὶ ἀνεκρούετο τὸ ὄργανον, ἐξῆρχινεν ἐν τῇ σκιᾷ, ἐν ἣ εἶχεν ἀποσυρθῇ, τὰ ἀπειλητικὰ του κατὰ τῶν δύο ἐγκαταλελειμμένων σχεδία, ὧς τὸσον σκληρῶς εἶχε μεταχειρισθῇ ἡ ἀπηνὴς δούκισσα. Ὁ ἀξιώτιμος Καμπεϋρόλ, ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτόν, μελετῶν διὰ τοῦ βλέμματός τὴν δούκισσαν, ὅτι ἐκεῖνης ζωῆς, θὰ ἦτο πολὺ, τὸ νὰ κατεχράτο τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς, ἵνα ἐγίνετο κύριος τῶν διακονίων χιλιάδων ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔ-

θετε χεῖρα ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ποσοῦς ἀλλ' ὅτι ἡ δούκισσα, ἰσχυρὰ τὴν κράσιν, ὡς ἦτο ἐν τῇ ξηρότητί της, ἔμελλε νὰ ἐπέζη ὅλων ὅτι ἦτο ἐπομένως ἀνάγκη νὰ ἐπενόει μέσον τι.

Καὶ ἐρρέμβαζεν εἰς τοῦτο γαλήνιος, ἐν μέσῳ τῶν παρισταμένων, οἵτινες συνδιελέγοντο ταπεινοφῶνως μεταξὺ των, ἐλευθέρως ὡς ἐν αἰθούσῃ.

Ἡ ἱεροτελεστία ἐπερατώθη.

Ἀφοῦ τὸ ὄργανον ἐτόνισε τὸ γαμήλιον ἐμβατήριον τοῦ Μενδελσῶνος, ἐξῆλθε πρὸ ζευγὸς ἀκολουθούμενον ὑπὸ τῆς συνοδείας καὶ πᾶραυτα ἡ ἐκκλησία ἐκενώθη.

Αἱ ἄμαξαι ἐπορεύθησαν ἐν γραμμῇ πρὸς τὸ μεγαλοπρεπὲς μέγαρον τῆς οδοῦ Φραγκίσκου Α', ὅπου ἡ δούκισσα ἐδεξιώθη τοὺς κεκλημένους.

Τοῦτο δὲν διήρκεσεν ἐπὶ μακρόν.

Ἡ Λευκὴ δὲ Σαρναῖν, καταστῆσα κόμησσα δὲ Βωνοᾶζ, ἤσθανετο τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ μείνῃ μόνη.

Ἀλλόκοτος δυσθυμία τὴν κατεκυρίευσεν.

Φωνή τις ἐνδόμουχος τῇ ἔλεγεν ὅτι ἐφθειρε τὴν ζωὴν τῆς, ὅτι ἔπρεπε ν' ἀνθίστατο, νὰ ἤρνεϊτο τὴν συγκατάθεσίν της, ν' ἀπώθει τὰς ἀλύσεις, ὧς τώρα τὸσον βρεσίας ἤσθανετο.

Ἦτο ἀργά.

Τὸ λάθος διεπράχθη καὶ ἦτο ἀνεπανόρθωτον.

Ἀπῆλθε καὶ κατέφυγεν εἰς τὸν θάλαμόν της.

Ἦδη παρεσκευάζετο ἐν τῇ αὐλῇ τὸ ὄχημα, ὅπερ θὰ μετέφερεν αὐτὴν καὶ τὸν σύζυγόν της μετὰ τῆς μάμμης εἰς Βοασσοῦ, ὅπου θὰ διέμενον μέχρι τέλους τῆς ἐποχῆς.

Υψηλὴ νεανίς, μελανὰ ἐνδεδυμένη ὡς ἐργάτρια, τὴν περιέμενε ὁμοῦ μὲ τὴν θαλαμηπόλον τῆς.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς ἡ νεόνυμφος ἐπειράθη νὰ ἐκδιώξῃ τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου της σκυθρωπότητα.

— Ἦλθετε, κυρία ; ἠρώτησεν αὐτὴ.

— Ἡ κυρία κόμησσα γνωρίζει καλῶς... διὰ τὸ ταξειδιωτικὸν της φόρεμα... Εἶχομεν πλῆθος παραγγελιῶν... ἠρογήσαμεν ὀλίγον...

Ἦτο ἡ Καισαρίνα.

Περιβολὴ ἡμιπένθιμος, φαῖα καὶ μαύρη, ἔκειτο ἐπὶ τῆς κλίνης.

— Ἡ κυρία κόμησσα θὰ μένῃ εὐχαριστημένη, ὑπέλαβε. Διὰ σῶμα ὡς τὸ τῆς κομῆσης εὐκόλως ἐπιτυγχάνονται τὰ φορέματα... Ἀλλως τε, ἐδοκιμάσθη ἐπὶ ἀναστήματος ἀκριβῶς ὁμοίου πρὸς τὸ τῆς κυρίας κομῆσης.

Ὅλαι ἐν γένει αἱ γυναῖκες ἔχουσι τὴν ἀδυναμίαν των ἐπὶ τινος ραπτρίας.

Τὰ πλεῖστα τῶν φορεμάτων τῆς ἡ δεσποινὶς Σαρναῖν ἔραπτεν εἰς τῆς Λαύρας.

Ἐγνώριζε κάλλιστα τὴν Καισαρίναν.

— Ἰδωμεν, εἶπεν.

Ἡ θαλαμηπόλος ἐξεκόμβωνε τὴν λευκὴν ἐσθῆτα.

— Ἡ κυρία κόμησσα ἦτο ὡραία ὡς ἄστρον, ὑπέλαθεν ἡ Καισαρίνα. Ἡ νυμφικὴ τῆς στολὴ εἶχε πράγματι ἐπιτύχει... ἔκαμεν αἰσθησιν... ἔπειτα τὰ πάντα πηγαινούν καλῶς εἰς τὴν κυρίαν κόμησσαν.

Ἡ Λευκὴ ἔκαμε κίνημα ἀδιαφορίας.

Ἡ ἐσθὴς τῆς, κατέπεσε πρὸς τοὺς πόδας τῆς.

Οἱ γυμνοὶ τῆς ὤμοι καὶ οἱ ὀλίγον ἰσχυροὶ ἔτι βραχιόνες τῆς ἀλλὰ θαυμασίως ὡραῖοι, ἀπέσπων νέαν ἐπιφώνησιν θαυμασμοῦ ἀπὸ τῆς Καισαρίνας. Ἐλαβε τὸν φαῖον στηθόδεσμον καὶ τὸν ἔδωκε πρὸς τὴν νεαρὰν κυρίαν.

— Τὸ χρῶμα εἶνε ὀλίγον θλιβερόν, ἀλλ' ἡ κυρία κόμησσα τὸ ἠθέλησε. Θὰ ἦνε ὁπωσδήποτε θελκτικωτάτη. Μὲ τὸν μανδύαν, εἶνε ἐν πλήρει ἀρμονίᾳ...

Τρυτοχρόνως ἐξήταζε τὸ φόρεμα ὑπὸ ὅλας του τὰς ὀψεις.

Δὲν εἶχεν ἀπατηθῇ. Ἦτο ἐντελέστατον.

— Ἡ κυρία κόμησσα δύναται νὰ ἱδῇ εἰς τὸν καθρέπτην... οὔτε τὸ ἐλάχιστον σφάλμα... τίποτε...

— Τῷ ὄντι, σὺς εὐχαριστῶ, δεσποινίς.

— Ἡ θαλαμηπόλος εἶχε προσέλθει εἰς τὸ καλλυντήριον.

Τὴν περιέμενε ν' ἀνοίξῃ καὶ κλείσῃ τὰ ἐρμάρια.

Ἡ Καισαρίνα οὐδὲν εἶχε πλέον νὰ κάμῃ ἐν τῷ μεγάρῳ.

Ἐμελλε ν' ἀποσυρθῇ.

— Ἀ! ἐλησμόνησα... εἶπε...

— Τί λοιπόν δεσποινίς;

— Μίαν ἐπιστολήν, ἣν μ' ἐπεφόρτισαν.

— Δι' ἐμέ; εἶπεν ἐκπληκτος ἡ Λευκή.

— Δι' ὅμας.

Αἱ ὀλίγαι αὐταὶ λέξεις ἀντηλλάγησαν ταχέως καὶ διὰ φωνῆς διακεκομμένης.

Ἡ Καισαρίνα ἔσυρεν ἀπὸ τοῦ θυλακίου τῆς χαρτίον καὶ ἐπλησίασε ζωηρῶς πρὸς τὴν κόμησάν.

— Εἶνε ἐπιστολὴ δι' ὅμας, εἶπε, λίαν ἱσως ἐνδιαφέρουσα, ἀλλ' ἀπλοῦν πανομοιότυπον. Τὸ πρωτότυπον εἶνε πολῦτιμον. Ἡ λαβούσα αὐτὴν παρὰ τοῦ κυρίου δὲ Βωνοῶζ...

— Τοῦ συζύγου μου;... εἶπεν ἡ κόμησσα ἐκπληκτος.

— ... Παρὰ τοῦ κυρίου Βωνοῶζ, ἐπανάλαβεν ἡ Καισαρίνα, δὲν θέλει νὰ τὴν στερηθῇ. Ἡ κυρία κόμησσα ἔχει φίλους ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ αὐτῆς. Ἡ ἐπιστολὴ θὰ τὴν διδάξῃ τι ὠφέλιμον... Παρακαλῶ τὴν κυρίαν κόμησσαν νὰ μὴ εἴπῃ πῶθεν ἔλαβε τὴν πληροφορίαν... Ἴσως λάβῃ καὶ ἄλλας ἐν τῷ μέλλοντι.

Ἡ Λευκὴ δὲν ἔλαβε καιρὸν ν' ἀποκριθῇ.

Ἡ θαλαμηπόλος ἀνεφαίνετο πρὸ τῆς θύρας

Ἡ Καισαρίνα ἐμειδίασε καὶ ὑπεκλίθη.

Εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, διεσταυρώθη πρὸς τὸν κόμητα, πρὸς ὃν ἐτόξευσε βλέμμα δηλητηριώδες καὶ θριαμβευτικόν, εἰς ὃ ἐκεῖνος ἀνταπεκρίθη δι' ἄλλου βλέμματος, ἱκετευτικοῦ καὶ μεστοῦ πάθους.

Διέβη εἰρωνικῇ καὶ περιφρονητικῇ.

Ὁ κόμης εἰσήλθε καὶ αὐτὸς τῶρα εἰς τὸν θάλαμον.

Ἡ Λευκὴ ἐκράτει τὴν ἐπιστολήν, ἣν ἐπὶ τῷ ἤχῳ τῶν βημάτων τοῦ συζύγου τῆς ἔκρυπεν ἐν τῷ θυλακίῳ τῆς, ἀφοῦ ἔρριψε ταχὺ βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς.

Ἐφερε τὰς ἐξῆς λέξεις:

«Δεσποινίδα Λευκὴν δὲ Σαρναίῳ».

Τὸ ὕψος τῆς ραπτρίας τὴν εἶχεν ἐκπλήξει.

Τί θὰ τὴν ἐπληροφόρῃ ἡ ἐπιστολὴ;

Εἰς τὰς τέσσαρας, οἱ νέονυμοι καὶ ἡ δούκισσα, ἀνῆλθον τῆς ἀμαξίας, ἥτις θὰ τοὺς ὠδήγῃ εἰς Βοασσοῦ, ἐνῷ αἱ θαλαμηπόλοι ἐπορεύοντο διὰ δίφρου πρὸς τὸν σιδηρόδρομον.

Οἱ λοιποὶ ὑπηρετῶν τῆς δουκίσσης εὐρίσκοντο ἤδη εἰς Βοασσοῦ, ὅπου δεῖπνον περιέμενε τοὺς κυρίους καὶ τὸν Καμπεϋρόλ, ἀποτελοῦντα σχεδὸν μέλος τῆς οἰκογενείας.

Ἡ δὲ ὁ ἱατρός ἦτο παρισινός.

Ὁ Καμπεϋρόλ ἐνφύλασε φιλόκαλον διαμέρισμα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μονταίνιου, πλησίον τοῦ μεγάρου λὰ Ρὸς Βιλλάρ, καὶ ἐσκόπει νὰ τὸ εὐτρεπίσῃ τῇ βοηθείᾳ τῆς δουκίσσης, ἥτις τὸν ἐπροστάτευεν ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε.

Ὡς ὅλα τὰ διαδεχόμενα τοὺς γάμους ταξειδία, ἦτο καὶ αὐτὸ σιωπηλόν, ἀλλὰ κατ' ἄλλον τρόπον.

Ἡ Λευκὴ ὑπεκρίνετο ὅτι ἐκοιμάτο. Πράγματι ὅμως ἦτο βεβουθισμένη εἰς ἀλγεινὰς σκέψεις.

Ἐσκέπτετο ὅλας τὰς λεπτομερείας τοῦ ταξειδίου, ὃ πρὸ δύο ἐτῶν εἶχε κάμει μετὰ τῆς μάμμης τῆς, τὸν ἀπότομόν τῆς χωρισμὸν ἀπὸ τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς, τὴν ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τοῦ πύργου, ἐνθα τῶρα ὠδηγεῖτο, συνδεδεμένη μετ' ἀνδρός, ὃν δὲν ἠγάπα!

Ἀνεπόλει τὰ περιστατικά, δι' ἃ τὸσον εἶχεν ὑποφέρει... Ἐπανεβλέπε τὸν τάφον τῶν θυγατέρων τῆς, ὧν τὸ πένθος ἔφερεν ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ ἐπ' αὐτῶν δὲ περίπου τῶν φορεμάτων τῆς.

Ἐσκέπτετο εἰς τὴν ἀπελπισίαν, τὴν ὠθήσασαν τὸν φίλον

τῆς νὰ γίνῃ ἄφαντος. Πάντοτε τὸν περιέμενε καὶ ἐκεῖνος δὲν ἐπανήρχετο. Πρὸ δύο μηνῶν ὁ πατὴρ ἀπέθανεν ἐξ ἀγνώστου νόσου, ἐκ λύπης ἱσως... Ἡλπισε τότε τὴν ἐπάνοδον τοῦ Γεωργίου, τοῦναντίον δ' ἐκεῖνος ἐπεφόρτισεν ἕνα τῶν φίλων τοῦ νὰ τακτοποιήσῃ τὰ τῆς περιουσίας τοῦ πατρὸς του, ὁρκισθεὶς ὅτι δὲν θὰ ἐπανεέλθῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς Γαλλίας οὔτε τὴν διαμονὴν του ἐγνώριζον. Τὰ κεφάλαια ἐστάλησαν πρὸς τινὰ τραπεζίτην τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἡ δεσποινὶς Σαρναίῳ τὰ εἶχε μάθει.

Ὁ φυγὰς οὐδὲν πλεῖστον καθίστα γνωστόν. Ἡ θέλησις τοῦ ἄρα τοῦ νὰ λησμονήσῃ ἦτο ἀμετάκλητος.

Καὶ ἡ ἐπιστολὴ, ἣν τῇ ἔδωκεν ἡ Καισαρίνα, τὴν ἐτάρασσε.

Τί ἄρα περιεῖχε; Πρὸς τί αὐτὸ τὸ μυστήριον;

Δὲν ἠδυνήθη ἔτι νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Οὐδὲ στιγμὴν ἔμεινε μόνη. Ἡ μάμμη τῆς ἐπέσπευδε τὴν ἀναχώρησιν. Ὁ κόμης εἶχε προσέλθει ἵνα τὴν παραλάβῃ εἰς τὸ ὄχημα, μὲ ὅλην τὴν ἐκφρασιν θερμῆς ἀφοσιώσεως.

Λίαν εὐκοσμος, αὐτὸς ὁ Βωνοῶζ, τοῦλάχιστον πρὸ τῶν ὁμμάτων τοῦ κόσμου. Ἐπαίζεν ἐπιδεικνύων τὸ μέρος του, φέρων τὸν θρίαμβόν του μετριοφρόνως, ἀνεπίληπτος εἰς τὴν ὁμιλίαν του, θαυμαζόμενος ὑπὸ τῶν γυναικῶν, κομψὸς εἰς τὰς κινήσεις του καὶ φράσεις τὸσον, ὥστε ἡ νεόφυμος. ἀβεβχία, ἀμφίβαλλεν ἐπὶ τέλους μὴ αἰ κατ' αὐτοῦ προλήψεις τῆς ἥσαν ἀδικοί.

Τῷ ὤφειλεν ἄπειρον χάριν διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν ἐπιφύλαξιν τοῦ ὁσάκις εὐρίσκοντο μόνοι.

Ἐξετέλει τοὺς ὅρκους τῆς κατὰ γράμμα.

Μεθ' ὁποίας χάριτος τῇ ἔλεγεν εἰς τὸ οὖς διὰ φωνῆς ἐλαφρῶς φρισσοῦσης:

— Σὺς λατρεύω, ἀλλ' ἀφοῦ τὸ διατάσσετε... θὰ περιμένω ὡς δούλος ὑποτεταγμένος... σὺς ἱκετεύω μόνον, Λευκὴ, νὰ μὴ παραταθῇ πολὺ αὐτὴ ἡ καταδίκη!

Κατὰ στιγμὰς, τῷ ὄντι, ἔτεινε νὰ πιστεύσῃ ὅτι οἱ ἄλλοι, ἡ μάμμη, ὁ Καμπεϋρόλ καὶ ἡ θαλαμηπόλος αὐτῆς, ἡ Ἄννα Μαρία, εἶχον δίκαιον ὅτι ἡ ἐκλογὴ ἦτο λογικὴ καὶ ἀδίκως ἐνεκλείετο εἰς τὸ πένθος τῆς καὶ τὴν μόνωσιν τῆς.

Ἀλλ' αἱ στιγμαὶ αὐταὶ παρήρχοντο ἀστραπιαίως ἡ εἰκὼν τοῦ ἐραστοῦ τῆς ἠγείρετο μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ συζύγου, ὃν αὐτὴ ἐδέχθη...

Τὴν ἔκτειν καὶ ἡμίσειαν, τὸ ὄχημα εἰσῆρχετο εἰς τὴν διόδον τοῦ Βοασσοῦ.

Εἰς τὰς ἑννέα, μετὰ τὸ δεῖπνον, ἡ Λευκὴ ἔλαβεν ἀσπασμόν, ὅστις τῇ ἐφάνη θερμότερος τοῦ συνήθους.

Ὁ Βωνοῶζ, ἐγκαταλείπων αὐτὴν, ἔλαβε τὴν χειρὰ τῆς, τὴν ἔφερε μέχρι τῶν χειλέων του, καὶ ταπεινοφώνως τῇ εἶπε πρὸ τῆς δουκίσσης μετὰ τοῦ τρυφερωτέρου τῶν βλεμμάτων:

— Καλὴν ἐντάμωσιν!

ΚΣ'

Νῦξ γάμων.

Ὁ θάλαμος τῆς δεσποινίδος Σαρναίῳ ἦτο θαῦμα μεγαλοπρεπείας τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.

Εὐρύς, φωτεινός, μὲ τὰ τρία τοῦ ὑψηλὰ παράθυρα, εἶχε φατνώματα καλυπτόμενα διὰ γαλαζίου μεταξωτοῦ, τὴν στέγην ὑπὸ διασῆμων ζωγράφων ἐζωγραφημένην, τὰ ἔπιπλα λεπτῶς ἐξεργασμένα, καὶ τὰ ἀρχαῖα ἐπὶ τῶν παραπετασμάτων τοῦ κεντήματα, θὰ κατέθελλον πάντα συλλέκτην.

Δύο μόνον εἰκόνας περιεῖχε τὴν τῆς μαρκησίας Σαρναίῳ, καὶ τὴν τῆς δουκίσσης.

Τοῦ μαρκησίου Σαρναίῳ εἰκὼν δὲν ὑπῆρχε.

Κυνηγὸς καὶ ἀγρότης ἐσκληραγωγημένος, ὁ μαρκησίας,

ἀποθανόντων νέος, δὲν ἔλαβέ ποτε κειρὸν νὰ σταθῇ πρὸ ζωγράφου.

Δεξιὰ τοῦ θαλάμου ὑπῆρχε τεραστείων διαστάσεων καλλυντήριο, καὶ ἀριστερὰ κοιτῶν, ἐνθα ἡ νεᾶνις ἐδέχετο τὰς φίλας της.

Πέραν τοῦ κοιτῶνος ὑπῆρχε μικρὸν διαμέρισμα προσωρισμένον διὰ τὴν θαλαμηπόλον, ἵνα τὴν καλῇ ὁσάκις ἤθελε.

Τὸ διαμέρισμα τοῦ κόμητος ἐχωρίζετο μόνον ἀπὸ τοῦ τῆς Λευκῆς Σαρναίου διὰ τοῦ καλλυντηρίου της καὶ τοῦ ἰδικοῦ του.

Ὅπισθεν τοῦ κοιτῶνος τῆς νεονύμφου, ἡ δούκισσα εἶχε τὰ ἰδιαιτέρὰ της διαμερίσματα, εὐρύτατα καὶ καλῶς ἐφωτισμένα.

Ἡδύνατο, διατρέχουσα αὐτὰ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἄλλο, νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ θαλάμου, ὃν ἡ νεαρὰ κόρη κατέλαβεν ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς μητρός της. Ἰνα ἀνετώτερον ἐπαγρυπνῇ τὴν μόρφωσίν της, ἡ δούκισσα κατεσκευάσεν ἐν τῷ τοίχῳ στενὸν ἄνοιγμα κλειόμενον διὰ τινος θυρίδος, καὶ κρυπτόμενον ὑπὸ τῶν παραπετασμάτων τῆς κλίνης, ὁπόθεν ἡδύνατο ἐν ἀνάγκῃ ν' ἀκούῃ πᾶν τὸ λεγόμενον εἰς τὴν ἐγγονήν της.

Ἀπὸ τῶν παραθύρων διηνοίγετο μεγαλοπρεπὴς ἡ θέα ἐνὸς τῶν ὠραιότερων ἁλσῶν τοῦ Σηκουάνα καὶ Λείγης.

Μείνασα μόνη, ἡ Λευκὴ ἀνέπνευσεν ἐξ ἀνακουφίσεως.

Ἐπὶ τέλους ἦτο μόνη!

Μόνη, ὄχι.

Ἡ θαλαμηπόλος της, ἡ Ἄννα Μαρία, τὴν περιέμενεν.

— Ἄ! ἐκεῖ εἰσθε, εἶπεν ἡ κόμισσα ἀφρημένως.

Ἐκείνη τὴν ἐθεώρησεν ἔκπληκτος. Φυσικῶς, ἐκεῖ ἦτο. Δὲν εἶχε νὰ φροντίσῃ περὶ τοῦ νυκτερινοῦ τῆς νεονύμφου καλλωπισμοῦ, οὐ τὰ διάφορα ἀντικείμενα ἦσαν ἐκεῖ ἑτοιμα;

Μεγάλῃ πυρὰ ἔλαμπεν ἐν τῇ ἐστίᾳ. Δύο κηροπήγια πλήρῃ κηρίων ἐφώτιζον τὸν θάλαμον.

Ἡ Λευκὴ μόλις ἐξήτασε τ' ἀντικείμενα αὐτὰ, ἡ γυνὴ τῆς Βρεττάνης τῇ ἐκόμιζε.

— Βάλε τὰ κατὰ μέρος, διέταξε, καὶ ἄφες με.

— Ἡ κυρία κόμισσα δὲν ἐκδύεται;

— Ἀργότερον.

Ἡ Λευκὴ ἐπανελάβεν, ἀλλ' ἡπίως, μὲ ὕψος μᾶλλον παρακλήσεως ἢ προσταγῆς:

— Ἀφετέ με.

Ἡ Ἄννα Μαρία ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας καὶ ἠτοιμάσθη νὰ ὑπακούσῃ.

Ἐφαντάζετο τὰς νεονύμφους ἄλλως, πλειότερον ἐπειγούσας νὰ καταστῶσιν ὡραῖαι διὰ τὸν σύζυγόν των, ἐνῶ αὐτὴ ἔπραττε τὸ ἐναντίον.

Ἄλλ' ὤφειλε ν' ἀποχωρήσῃ.

Ἡ Ἄννα Μαρία τὸ ἀπεφάσισε μετὰ λύπης.

— Ἐὰν ἡ κυρία κόμισσα λάβῃ ἀνάγκην ἐμοῦ, ἀρκεῖ μόνον νὰ σημάνῃ. Δὲν ἀπομακρύνομαι, εἶπε.

— Καλὰ, καλὰ... εἶσαι ἐλευθέρᾳ, Ἄννα Μαρία. Μὴ ἀνησυχῇς.

— Ἡ κυρία κόμισσα δὲν ἔχει τι νὰ μοι εἴπῃ;

— Ὅχι, τίποτε.

Ὑπῆρχε νευρική της ζωηρότης ἐν τῷ τόνῳ τῆς νεαρᾶς γυναικός.

Ἡ θαλαμηπόλος ἀπῆλθε, μὲ τὴν ὄψιν ἐκφράζουσαν ἄλλόκοτον ἀπορίαν.

Ἡ ἀδιαφορία αὕτη δὲν ἦτο φυσική.

Ἦδη τὸ ἀνεξήγητον τῆς κυρίας της ταξίδιον ἐν Ζονσέρῃ, ὅπου δὲν τὴν εἶχον παραλάβει, τῇ ἐνέπνευσεν ἄλλοκότους σκέψεις.

Ἡ κόμισσα ἤκουσε τὰς θύρας κλειόμενας καί, ἀπαλλαγείσα τοῦ ὀχληροῦ μάρτυρος, ἐκάθησε παρὰ τὴν ἐστίαν καὶ ἤνοιξε τὴν ἐπιστολὴν τῆς Kaisarínης.

Κατὰ τὴν κρίσιμον αὐτὴν ὥραν τοῦ βίου της, ἀόριστοι φόβοι τῇ ἐπείζον τὸ στήθος.

Ἀνησύχει περὶ τῆς πραγματώσεως τῶν ὄρων, οὓς εἶχεν ἐπιβάλλει εἰς τὸν κόμητα Βωνοᾶζ δεχομένη αὐτὸν ὡς σύζυγον.

Ἀπὸ τινων ὥρων ὁ κόμης τῇ ἐφαίνετο λίαν τρυφερὸς καὶ ἀφωσιωμένος, ἀφ' ἧς ἰδίως τὸ ἐν τῷ δημαρχεῖῳ καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ εἶτα ἐκστομισθὲν καὶ τῷ παρέδωκε τὴν μνηστὴν αὐτὴν ἐπίσης ποθητὴν διὰ τὰ πλούτη της, ὅσον καὶ διὰ τὴν καλλονὴν της.

Ἰσως ἐδεικνύετο οὕτω ἵνα κρύπτῃ πρὸ τῶν ὁμμάτων τοῦ κόσμου τὸ γελοῖον τῆς θέσεώς του ὡς συζύγου, ἀνεπραγματικῶν δικαιωμάτων. Ἰσως καὶ διότι ἐσκόπει νὰ παρέβαινε τὴν ὑποχρέωσίν του.

Καὶ ἔπειτα ἡ μυστηριώδης ἐπιστολὴ τὴν ἐτάραττεν.

Ἐπὶ τέλους ἔσχισε τὸν φακέλλον.

Ἀπὸ τῶν πρώτων λέξεων ἡ ὄψις της ἐφωτίσθη.

Ἐφ' ὅσον προὔχρει εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, τὰ χαρακτηριστικά της ἐξέφραζον μικρὰν εὐχρηστίαν, μειδίαμα περιφρονήσεως συνέσπασε τὰ ῥόδινα της χεῖλη.

Αἱ ἀμφιβολίαι της ἐλάμβανον ὑπόστασιν. Ἡ πατάτο νομίζουσα τὸν Βωνοᾶζ κάτοχον λεπτότητος καὶ αἰσθημάτων, ὧν ἐστερεῖτο.

Αὕτη προφανῶς εἶχε δίκαιον ἐναντίον τῆς μάμμης της καὶ τῶν λοιπῶν. Τὸν ἐβλεπεν ὅποιον ἀκριβῶς προαίσθημα τι τῇ εἶχε παραστήσει αὐτόν, πανοῦργον καὶ κίβδηλον! Τὸ πᾶν εἶχε παρ' αὐτοῦ νὰ φοβῆται, ἀλλ' ἡ τύχη τῇ προσήρχετο ἐν τῇ τελευταίᾳ στιγμῇ βοηθός, θέτουσα εἰς χεῖρας της τὸν ὄπλον, φοβερόν ὄπλον, δι' οὗ θὰ ἡδύνατο νὰ ὑπερασπίσῃ ἐαυτὴν καλλίον ἢ δι' ἐγχειρίδιον ἢ περιστρόφου.

Ἐὰν ἡ Kaisarína ἐνόμιζεν, ὡς ἦτο φυσικόν, ὅτι ἐξήγειρε τὴν ἀγανάκτησίν της, ἡ πατάτο.

Ἡ Λευκὴ ἤσθάνετο ἀπλῶς ἐαυτὴν ἀνακουφισθεῖσαν ἐξ ἐνὸς τρόμου, ἀπαλλαγείσαν ἐνὸς θλιπτικοῦ βάρους.

Ὁ Βωνοᾶζ πιθανὸν νὰ ἡθέτει τὸν λόγον του, δυνατὸν νὰ προσήρχετο.

Τοῦ λοιποῦ ἡ θέσις της οὐδόλως ἦτο δυσχερής.

Ἐμείνε πρὸς στιγμὴν σκεπτική, τὴν κεφαλὴν στηρίζουσα ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς, ἐνῶ τὸ βλέμμα της ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῆς ὁροφῆς.

Τὸ ἐκκρεμές ἐσήμανε δεκάτην καὶ ἡμίσειαν.

Βαθεῖα σιγὴ ἐβασίλευε περὶ αὐτήν.

Ἐπανειλημμένως ἐξήτασε τὴν ἐπιστολὴν τῆς Kaisarínης. Οὐδ' ἶχνος ὑπῆρχεν ἀμφιβολίας. Ἦτο ὄντως ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ κόμητος.

Ἀλλὰ πρὸς ποίαν ἀπηυθύνετο;

Ἀδιάφορον τοῦτο! Ὁ λόγος, δι' ὃν ὁ Βωνοᾶζ ἐζήτησε τὴν χεῖρά της, ἦτο πλέον καταφανής.

Ἀντὶ ν' ἀγανακτῇ ἐμειδία ἐκ περιφρονήσεως.

Εἰς τί πλέον ἡδύνατο νὰ τῇ ἐπέδρων τὰ αἰσθηματά του; Οὐδέποτε τὸν εἶχεν ἀγαπήσει· οὐδέποτε θὰ τὸν ἡγάπα!

Περὶ τὴν ἐνδεκάτην, ἀκούσασα ἐλαφρῶς κρουομένην τὴν θύραν τοῦ καλλυντηρίου, ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν.

Δὲν εἶχε θέσει τὸν σύρτην. Δὲν ἐφοβεῖτο πλέον τὸν ἐπισκέπτην; Ἐξ ἐναντίας, ἤσθάνετο ἡδονὴν τινα μίσους σκεπτομένη ὅτι ἡ ὥρα τῶν ἐξηγήσεων ἐπέστη.

Ἐκρυσσε σχεδὸν δειλῶς τὴν θύραν τοῦ θαλάμου.

— Εἰσελθετε, ἔκραζεν.

Ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ τὸ καταπέτασμα ἀνυψώθη.

Ὁ κ. Βωνοᾶζ, μὲ κομπὴν οἰκιακὴν περιβολὴν ἐπεφάνη ὑπὸ τὸ βαρὺ μετὰξινον ὕφασμα.

— Ἐγὼ εἶμαι. Μὴ σὰς τρομάζω; εἶπε μὲ ὕψος ἰκετευτικόν καὶ ἐνέχον ἀδιόρατον δόσιν εἰρωνείας.

Ἡ κόμισσα ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔμεινεν εἰς ἄκρον γαλήνιος.

Ὁ Φίλιππος διέτρεξε δι' ἐνὸς βλέμματος τὸν θάλαμον, καὶ ἐξεπλάγην εὐρίσκων τὴν νεαρὰν γυναῖκα ὡς τὴν εἶχεν ἐγκαταλίπει, φέρουσαν ἀκόμη τὴν ἐσθῆτά της καὶ κρατοῦσαν εἰς χεῖρας βιβλίον ὡς ἐὰν ἀπλῶς περιεσπᾶτο ὑπὸ ἀναγνώσεως συγκινητικῆς.

— Ἀγρυπνεῖτε, τῇ εἶπε μὲ τόνον ἐπιτιμήσεως, ἐν ταύτῃ ἡμέρᾳ;

— Ἡ ἡμέρα αὕτη οὐδὲν ἔχει δι' ἐμὲ τὸ ἰδιάζον, ἀπῆντησεν ἐκείνη ἐν ἀδιαφορίᾳ.

— Σὺς ἐνόμιζον κατάκοπον.

— Ποσῶς.

— Αὐτὸ εἶνε σημεῖον ἐξαίρετου υγείας... Αἱ τελεταί, αἱ δεξιώσεις, τὸ ταξιδιον !...

— Ὅλα αὐτὰ δὲν ἦσαν τόσον καταπονητικά.

Διάβολε !

Εἶχε σταθῇ πρὸς στιγμὴν ὀρθίος, περιμένων ἀναμφιβόλως πρόσκλησιν ἵνα καθήσῃ. Μὴ λαμβάνων τοιαύτην, ἔλαβεν ἀνάκλιντρον καὶ τὸ ἔσυρε παρὰ τὴν ἐστίαν.

Ἡ Λευκὴ τὸν ἠτένιζε διὰ βλέμματός ψυχροῦ ἀνευ προφανοῦς τινος συγκινήσεως. Μόνον διὰ βραδείας κινήσεως ἀπεμάκρυνε τὸ ἀνάκλιντρον τῆς ἀπὸ τοῦ κόμητος καὶ ἐβεβαιώθη ὅτι εἶχε παρ' αὐτὴν τὸ σύρμα τοῦ κωδωνίσκου.

Ὁ Βωνοῦζ παρητήρησε ταῦτα πάντα.

Συνωφρυνώθη ἐπὶ στιγμὴν· ἔψαυσε διὰ τῆς χειρὸς τὸ ἄκρον τῶν μακρῶν του μυστάκων, καὶ ἔδρακε τὰ χεῖλη σκεπτόμενος.

Ἀλλά, δι' αἰφνιδίου προσπαθείας, ἡ ὄψις του ἐφαιδρύνθη, καὶ μειδιῶν εἶπε.

— Θὰ ἤμεθα λοιπὸν εἰς ἐμπόλεμον κτᾶστασιν;

— Ἐμπόλεμον; Διατί;

— Αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἐρωτῶ.

Ἐκείνη πάραυτα προσέθηκε :

— Τί ἔχομεν νὰ εἰπώμεν; Οἱ ὄροι μας δὲν ἐτέθησαν, δὲν διεσαφήθησαν... δὲν ἐγένοντο δεκτοί;

— Ὅπως παιδαριώδη πράγματα.

— Οὕτω σκέπτεσθε;

— Ναί.

— Μοὶ ἐφαίνετο, εἶπε μετὰ τινος ὑψηλοφροσύνης, ὅτι μοὶ ἐδῶκατε τὸν λόγον σας... Νυμφευομένη ὑμᾶς, ἐνόμιζον ὅτι ἐλάμβανον σύζυγον εὐπατρίδην καὶ ἱπποτικόν.

— Ἴδωμεν, Λευκὴ, προσέθηκεν ἐκεῖνος ζωηρότερον, δὲν σκέπτεσθε ὅτι τοιαῦται ὑποχρεώσεις εἶνε σοβαραί;

— Σὺς ὀρκίζομαι...

— Σκέφθητε λογικῶς. Τί συνέβη σήμερον; Ἐγένεσθε ἡ κυρία Βωνοῦζ. Μὲ ἐδέχθητε ὡς σύζυγον ἐνώπιον τοῦ δημάρχου, ὅχι τὸσον σοβαρὸν, ἀλλὰ καὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅπερ διαφέρει. Καὶ θέλετε νὰ μένω πρὸ ὑμῶν, νέας, ὡραίας, προκλητικῆς, ἀναίσθητος καὶ ψυχρῆς! Εἶνε δυνατόν; Δὲν θὰ ἦτο ἡ σκληροτέρα τῶν πρὸς ὑμᾶς ὑβρεῶν μου; Δὲν θὰ ἐδικαιοῦσθε νὰ μὲ περιφρονεῖτε καὶ νὰ μοὶ ἐλέγετε, ὅτι ἐν αὐτῇ τῇ γάμῳ ἀπέβλεψα εἰς τὸ χρῆμα καὶ ὄχι εἰς τὴν γυναῖκα, εἰς τὴν κληρονόμον καὶ ὄχι εἰς τὴν ποθητὴν καὶ θελκτικὴν μνηστὴν;

— Ὅμιλετε ὡς βιβλίον.

— Ἀκούετε τὴν λογικὴν. Εἰσθε ἡ κυρία Βωνοῦζ... Μὴ μὲ ἀπελπίζετε ἐπιμένονσα εἰς ματαιὰς λύπας... εἰς μόνωσιν γελοίαν καὶ ἀλγεινὴν δι' ὑμᾶς ἴσως, δι' ἐμὲ βεβαίως...

— Τόσον ἡ μόνωσις αὕτη θὰ σὰς ἐλύπει;

— Σκέφθητε ὅτι πρέπει νὰ ἦνέ τις παγερός, ὡς ἡ κορυφὴ τῶν Ἀλπεων, ἵνα ζῇ πλησίον σας, χωρὶς νὰ φλέγηται ὑπὸ τοῦ πόθου...

— Ἀπαλλάξατέ με, παρακαλῶ, τῶν σκωμμάτων σας!

— Σκωμμάτων! Δὲν εἶνε κατάλληλα διὰ τοιαύτην στιγμὴν, ὅτε εὐρίσκομαι μόνος μεθ' ὑμῶν, ἐν αὐτῇ τῇ θαλάμῳ, τῇ εὐωδιάζοντι ὑπὸ τῶν ἀρωμάτων τῆς νεότητός σας... ὅτε τὸ πᾶν μοὶ λέγει ὅτι μοὶ ἀνήκῃτε... ὅτε αἰ-

σθάνομαι πῦρ εἰς τὰς φλέβας μου... ὅτε ἡ καρδιά μου πάλαι ὑπὲρ ποτε σφοδρῶς... Ἡ ὦρα, ὁ τόπος, τὸ πᾶν δὲν μὰς καλεῖ εἰς τὸν ἔρωτα, τὸ ὑψιστὸν τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν, ὅπερ εἶνε δι' ἡμᾶς τὸ νομιμώτερον τῶν πραγμάτων; Ἐνα παλὸν τῆς καρδίας, Λευκὴ, μίαν καλὴν λέξιν ἀπὸ τῶν δροσερῶν ὡς τὸ ἔαρ χειλῶν σας καὶ πίπτω εἰς τὰ γόνάτά σας!

Ἀφῆθη νὰ ὀλισθήσῃ ἐπὶ τοῦ τάπητος καὶ ἐπειράθη νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα τῆς κομήσεως, ἥτις τὸν ἀπώθησεν ἀνευ προσπαθειῶν, ἀλλὰ μετὰ τινος προφανοῦς κοπώσεως.

— Πρὸς τί αὕτη ἡ κωμῳδία, κύριε; εἶπεν. Ἐὰν ἦσθε εἰλικρινῆς, θὰ τὴν ἠνθόουν ἴσως, χωρὶς νὰ τὴν συγχωρῶ... Ἀλλὰ θὰ ἐτολμάτε νὰ ὑπεστηρίξετε, ὅτι ἐκάστη αὐτῶν τῶν λέξεων δὲν ἐγκλείει ἐν ψεῦδος;

Ἠνωρθώθη, ὡς εἰ δηχθεὶς ὑπὸ ὄψεως.

— Ἀ! μὲ μισεῖτε, ἐψιθύρισε, μεταχειριζομένη με κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον!

— Δὲν σὰς μισῶ. Θὰ σὰς ἐμίσουν ἴσως, ἐὰν ἐπεμένετε εἰς τὴν ὁδὸν αὐτὴν, εἰς τὴν δὲν θέλω νὰ σὰς ἀκολουθήσω.

Ὁ κόμης ὠχρίασεν ἐξ ὀργῆς.

Δὲν ἠγάπα τὴν Λευκὴν, κατὰ τὴν ἀληθῆ τῆς λέξεως ἔννοιαν· ἀλλὰ τὴν ὦραν αὐτὴν, καθ' ἣν τῷ ἀνῆκεν, ἐν αὐτῇ τῇ θαλάμῳ, ἐνθα ἦσαν μόνοι, ἐν μέσῳ τῆς νυκτός, ἐν τῇ περιβαλλούσῃ αὐτοὺς σιγῇ, σωρεῖα πόθων τῷ ἀνῆρχετο εἰς τὴν κεφαλὴν τὰ κτηνώδη ἐνστικτὰ ἀνθρώπου ἐρεθιζομένου ὑπὸ τῆς ἀντιστάσεως κόρης, τῇ ἐτάραξαν τὸν ἐγκέφαλον· ἐξ ἄλλου τὸν παρώτρυνον ἡ ὑπηρεφάνειά του εἰς τὴν κατακτησιν τῆς δροσερᾶς αὐτῆς καὶ κομψῆς γυναικός, ἥτις τῷ ἀνῆκε καθ' ὁλοκληρίαν. Ἠσθάνετο ὅτι ὑποχωρῶν ἤδη, θὰ ἠδυνάτει τοῦ λοιποῦ νὰ κυριαρχῇ αὐτῆς, ὡς ἦελε, χάριν τῶν σχεδίων του· ἐσκέπτετο τέλος ὅτι ἡ πρώτη μάχη θ' ἀπεφάσιζε περὶ τῆς μετέπειτα πορείας των.

Προῦχώρησε δύο βήματα καὶ τῇ ἔλαβε τὴν χεῖρα, τὴν ἔθλιψε νευρικῶς μετὰ τῶν δακτύλων του.

— Μοὶ ἀνῆκε, εἶπεν, εἶσαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου καὶ θὰ μὲ περιεφρόνεις, ἂν ὑπεχώρουν εἰς μίαν ἰδιοτροπίαν ἀλλόκοτον... ἀνεξήγητον... Σὺ θὰ ὑποκύψῃς! καὶ ἀργότερον θὰ μοὶ ὀφείλῃς χάριν, δι' αὐτὴν τὴν βίαν!

Ἐπειράθη νὰ τὴν σύρῃ πρὸς ἑαυτὸν καὶ περιέβαλε τὸ σῶμά της διὰ τῶν δύο του βραχιόνων.

Ἀνευ μεγάλων προσπαθειῶν, ἀπηλλάχθη ἐκείνη τοῦ δεσμοῦ αὐτοῦ, ἀπώθησε τὸν κόμητα σφοδρῶς καὶ εὐρέθη ὀρθία πρὸ τοῦ συρματος τοῦ κωδωνίσκου.

— Δὲν σὰς ἐγνώριζον τόσον ἀνάνδρον, εἶπεν. Ἐὰν προχωρήσετε κατὰ ἐν βῆμα, σημαίνω! Ἡθελα ν' ἀπέφευγα μίαν δυσάρεστον ἐξήγησιν. Ἠλπίζα ὅτι θὰ μοὶ τὴν ἐφείδεσθε. Ἀφοῦ μοὶ τὸ ἐπιβάλλετε, ἀκούσατε.

Ἰαυτοχρόνως ἔσυρεν ἀπὸ τοῦ στήθους της μικρὸν ἐγγχειρίδιον, μὲ λαβὴν ἐξ ἐλεφαντόδοντος, καὶ οὐτινος τὸ τρίγωνον καὶ βραχὺ μέταλλον ἐκλείετο ἐντὸς βελουδίνης θήκης.

— Ἐσκέφθητε εἰς ὅλα; τῇ εἶπεν ἐκεῖνος μετὰ πικρίας.

— Πρὸς τίνα ἠθέλατε νὰ ἔδιδον πίστιν; Ἡ μάμμη μου μὲ ἀγαπᾷ ἴσως, ἀλλ' εἶνε ἀξία νὰ μὲ θυσιάσῃ, χάριν τοῦ γένους της, ὡς ἐὰν εἰς πᾶσαν τάξιν δὲν ὑπάρχουσιν ἀθλοὶ καὶ ἐκλεκτοί· ἡ λάμψις τοῦ ὀνόματος, ὁ τίτλος, κρύπτουσι πολλὰς, ὡς τὰ περικαλύμματα τῶν ἐμπόρων, ἀντικείμενα ἐφθαρμένα! Δὲν τὴν κατακρίνω· τὴν σέβομαι. Ἰσως ἐνόμιζεν ὅτι καλῶς ἔπραξεν ὑποχρεοῦσά με νὰ σὰς δεχθῶ διὰ σύζυγον, καὶ τὴν συγχωρῶ, καίτοι σκεπτομένη ὅτι ἀπεφάσιζε περὶ τῆς δυστυχίας τῆς ζωῆς μου. Τὸ κατ' ἐμὲ, ἂν ἐδέχθην δεσμόν, ὃν ἀπεστρεφόμενην, τὸ ἔκαμα ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸν λόγον, ὃν σὰς ἔδωκα ἐν στιγμῇ κοπώσεως. Καὶ μετανοῶ διὰ τοῦτο, ἀφοῦ, ἐνῶ πιστῶς ἐτήρησα τὸν λόγον μου, βλέπω ὅτι καταπατεῖτε τὸν ἰδικόν σας.

Ὁ Βωνοῦζ ἔμεινεν ἀναυδός. Μόλις ἠδυνήθη νὰ ψελλίσῃ

συγκεχυμένας τινὰς λέξεις. Ἄλλ' ἐκείνη τὸν διέκοψε μετὰ κινήματος ἀνυπομονησίας.

— Σιωπή, εἶπε, καὶ ἵνα ἡ θέσις μας ἐν τῷ μέλλοντι ὁρισθῇ σαφῶς καὶ καθαρῶς, λάβετε καθίσμα ἵνα θέσωμεν εἰς τοῦτο πέρας.

Ἰστατο ὀρθία ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς ἐστίας, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ὤφρασματος τοῦ τοίχου. Ἡ ἐν τινὶ πτυχῇ τῆς ἐσθῆτός της κεκρυμμένη χεὶρ της ἐκράτει τὸ γυμνωθὲν τῆς θήκης του ἐγγχειρίδιον.

Πάλλουσα ἐξ ἀγανακτήσεως, ἀφῆκε τέλος νὰ ἐκραγῇ ἡ ὀργή. ἦν ἥθελε νὰ συγκρατῇ.

— Μὲ μεταχειρίζεσθε ὡς ἄστατον καὶ εὐμεταβλητον παιδίον, εἶπε, καὶ ἔχετε δίκαιον ἵνα μὲ κρίνετε ἐκ τῆς συγκινήσεώς μου, ἦν μοι ἀπέσπασαν ἡ ἀδυναμία μου καὶ οἱ δισταγμοί μου. Ἄν ἠδύνασθε νὰ ἀναγνώσετε εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου, θὰ ἐβλέπατε τὴν πλάνην σας. Εἶχον ἀποφασίσαι νὰ μείνω ἄγαμος, μόνη, κεκλεισμένη ἐν τῷ πένθει καὶ τῇ λύπῃ μου. Μ' ἐπίεσαν διὰ συμβουλῶν, διὰ παραινέσεων, ἀς βεβαίως τοῖς ἐνέπνεεν ἡ πρὸς με ἀγάπη των, καὶ ἤλθετε πρὸς με ὑποστηριζόμενος παρ' ἐκείνων, οἵτινες ἦσαν ἐπιτετραμμένοι νὰ μὲ διευθύνωσι. Σὰς ἔκρινα κατ' ἐπιφάνειαν, ὅποτον σὰς ἐπεθύμουν, δηλαδὴ ἀνευ πόθων καὶ ζήσεως, ἐραστὴν τῆς προικός μου μᾶλλον ἢ ἐμοῦ. Ὡρατε φράσεις τινὰς ἵνα θεραπεύσετε ὀλίγον τὸ ἀμάρτημα, ὅπερ σὰς ἐξωμολογήθην. Τέλος, ἐδέχθητε ἀσυζητητὶ τοὺς ὁρους μου. Ἐσκέφθην τότε ὅτι ἴσως οἱ συμβουλευόντές με εἶχον δίκαιον ὅτι ὁ χρόνος θὰ ἐξήλειπε τὰς λύπας μου, θὰ ἐξησθένει τὸ πένθος μου καὶ ἀργότερον θὰ ἠδυνάμην ἀπροσποίητως νὰ θέσω τὴν χεῖρά μου ἐν τῇ ἰδικῇ σας. Ἐνεκα τούτου συγκατετέθην, ὅχι ἀνευ λύπης, πιστεύσατέ το, καὶ ἐλευθέρως. Λοιπὸν! ἠπατώμην. Ἐφ' ὅσον ἡ ὥρα τῆς θυσίας προσήγγιζεν, ἠσθανόμην ἀκατανίκητον ἀποστροφὴν πρὸς τὴν ἄλυσιν τὴν συνδέουσάν με πρὸς τὴν τύχην σας. Τὴν πρωτὴν αὐτὴν μετὰ φρικιάσεως τὴν ἐδέχθην. Εἰκοσάκις ἔφθασα εἰς τὸ σημεῖν τοῦ νὰ σὰς κράξω: Ὅχι, ἀδύνατον! Ἀδυνατῶ νὰ φέρω τὸ ὄνομά τινος, ὅτε ἄλλος ἀντ' αὐτοῦ πληροῖ τὴν ψυχὴν μου...

— Λευκή!

— Ἀπειλήσατέ με! Δὲν θὰ μὲ πτοήσετε καὶ θὰ εἴπω τὰ πάντα! Σὰς ἠπάτησα, καὶ ἐν τούτοις δὲν εἴμεθα εἰς ἴσην μοῖραν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον, ἐγὼ ἐξαιρουμένη νὰ ἀγαπῶ τὸν ἀρχατὸν μου ἐραστὴν...

— Κυρία!...

— Ἀρετέ με νὰ τελειώσω... Σεῖς, ἐραστὴς γυναικός, πρὸς ἣν προσφέρετε μέρος τῆς περιουσίας, τὴν ὁποίαν σὰς ἀποκομίζω.

— Ψεῦδος!

Ἡ κόμησα τὸν ἠτένισε μετὰ κυριάρχου περιφρονήσεως.

— Κύριε δὲ Βωνοᾶζ, εἰπεῖν, οὐδέποτε ἐψεύσθην. Τὸ γνωρίζετε κάλλιον παντὸς ἄλλου ὑμεῖς, πρὸς ὃν ἐξωμολογήθην ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν τέκνων μου ἀμάρτημα, ὅπερ οὐδὲν μὲ ἠνάγκαζε νὰ σὰς ὁμολογήσω. Ἐπὶ πλέον, ἔχω ἐνδείξεις δι' ὅ,τι σὰς εἶπον. Ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ ἀρνηθῇτε!

— Αἱ ἐνδείξεις σας;

— Πρὸς τί νὰ τὰς ἐκθέτω; Γνωρίζω τὰ πάντα! Ἐνθυμήθητε μόνον τὰς ὑφ' ὑμῶν γραφείσας λέξεις: «— Θὰ ἦν ἡ περιουσία... Σὺ θὰ ἦσαι ὁ ἔρως!»

— Τίς σας τὸ εἶπε;

— Τὸ γνωρίζω, σας λέγω, καὶ ἀρκεῖ. Μὴ ταπεινούμεθα μέχρις εὐτελῶν λογομαχιῶν. Μὴ παίζετε πρὸ ἐμοῦ τὴν ἐξευτελιστικὴν κωμῆδιαν ἔρως, ὃν δὲν αἰσθάνεσθε, καὶ πρὸς ὃν τρέφω ἀποστροφὴν. Εἰσθε ἐλεύθερος, κύριε νὰ ἐπιδαφιλεύητε τὴν ἀφοσίωσίν σας ὅπου κρίνετε καλόν. Ἐὰν ἡ γυνή, ἥς ἀγνοῶ τὸ ὄνομα καὶ τὴν θέσιν, εἶνε ὁ μόνος σας ἔρως, εἰς τοῦτο κατ' οὐδὲν ἐναντιοῦμαι. Εἰμαι ἡ προῖξ, κύριε Βωνοᾶζ. Αὐτὸ δὲν ζητεῖτε; Εἰς τί λοιπὸν παραπονεῖσθε; Ὅσον ἀρρῶξ αὐτό, οὐδὲν σας ἀρνούμαι. Τί μ' ἐν-

διαφέρει τὸ χρήμα; Θὰ τὰ συμβιδάσσετε μετὰ τῆς δουκίσσης καὶ τῶν ἀνθρώπων τῶν ὑποθέσεών μας. Ὁ συμβολαιογράφος μου ἐπεφορτίσθη νὰ ἐπιβλέπῃ τὰ συμφέροντά μου. Γνωρίζω ἐκ καλῆς πηγῆς ὅτι ἔλαβε προφυλάξεις χάριν τοῦ μέλλοντος. Φαίνεται ὅτι εἰσθε ὀλοτελῶς κατεστραμμένος... Οὐδέποτε κατέρχομαι εἰς τοιαύτας λεπτομερείας, ἀλλὰ διεφωτίσθην ἐκ τινῶν λέξεων, αἵτινες ἔφθασαν μέχρι τῆς ἀκοῆς μου. Τὸ συμβόλαιόν μου ἐξασφαλίζει τὸ κεφάλαιον... τὰ εἰσοδήματα θὰ σὰς ἀρκέσουν, ἐλπίζω. Διαθέσατέ τα κατὰ βούλησιν... Τὸ κατ' ἐμὲ ἐλαχίστην θὰ ἔχω ἀνάγκην... Ἀλλὰ τοῦ λοιποῦ νὰ λείψουν αἱ ἐπισκέψεις καὶ αἱ ἔριδες! Ἡ ἀπόφασίς μου ἐλήφθη ἀμετακλήτως.

— Τί λοιπὸν ἀποφασίζετε;

— Θὰ ζῶ μεμονωμένη, ἐδῶ ἢ ἐκεῖ, ἀδιάφορον! Διὰ τὸν κόσμον, οὐδὲν θὰ μὰς χωρίσῃ! Ἐγὼ θὰ ἔχω τὰ διαμερίσματά μου, εἰς ᾧ οὐδέποτε θὰ εἰσέρχεσθε. Πλὴν τοῦ ὀνόματος καὶ τῶν συμφερόντων, οὐδὲν ἄλλο θὰ ὑπάρχῃ κοινὸν μεταξὺ ἡμῶν. Αὐτὴν τὴν νύκτα, ὑπερεπηδήσατε τὸ κατώφλιον τοῦ θαλάμου μου διὰ τελευταίαν φορὰν!

— Καὶ ἂν ἀρνηθῶ νὰ παραδεχθῶ τοὺς ὁρους σας;

— Εἰσθε ἐλεύθερος.

— Ἀλλὰ τότε...

— Τὰ δικαστήρια θ' ἀποφανθῶσι μετὰξὺ ἐμοῦ καὶ ὑμῶν.

— Θὰ ἐγερθῇ σκάνδαλον... Θὰ ἐτολμάτε!...

— Γνωρίζω τί θέλετε νὰ εἴπητε... Ἐγὼ, κόρη κατεστραμμένη, μήτηρ δύο τέκνων ἀποθανόντων κατὰ τὴν γέννησιν... σεῖς, εὐγενὲς γυμνωμένος τῆς περιουσίας σου, μὴ ἀποβλέπων ἐν τῇ μνηστῇ σου, εἰμὴ εἰς τὴν προίκα καὶ ὅχι εἰς τὸ αἶσχος τὸ ὅποτον σοὶ ἐξωμολογήθην!... κάμνων ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῶν γάμων προτάσεις πρὸς ἐρωμένους, αἵτινες σας ἀπωθοῦσι διὰ τὴν ἀπογύμνωσίν σας, καὶ λέγων περὶ τῆς μελλούσης συζύγου: Θὰ ἦν ἡ περιουσία! Σὺ θὰ ἦσαι ὁ ἔρως! Εἰμαι ἴσως ἀπειρος, ἀλλ' ἀρκεῖ γὰρ γνωρίζω ἵνα σκέπτωμαι ὅτι αὐτὸ εἶνε ὑπερτάτη ὕβρις, ἀρκούσα ὅπως διαρρήξῃ ἀνὰ ξίαν ἔνωσιν... Ἀ! κύριε δὲ Βωνοᾶζ, πιστεύσατέ με! Προτιμότερον ἀμφότεροι νὰ σιωπῶμεν καὶ νὰ δάκνωμεν τὸν χαλινὸν μας ἐν σιγῇ! Δὲν εἰσθε τῆς ἰδίας γνώμης; Ὁμολογήσατε λοιπὸν ὅτι εἶνε διὰ σας τὸ ἐπωφελέστερον! Τηρεῖτε τὴν σιγὴν καὶ μὴ ἀποποιεῖσθε!

Εὐθυτενῆς, ὥραία διὰ τὸ ἐλευθερίον της καὶ τὸ ἀγέρωχον, τὸ βλέμμα προσηλοῦσα ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ κόμητος, περιέμενε τὴν ἀπάντησιν.

Ἀναποφάσιτος, μανιώδης, ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτὸν διὰ τίνος καὶ πῶς ἐπροδόθη, διαφωτισθεὶς ἐν μέρει ἀπὸ τὸ πλήρες μίσους βλέμμα τῆς Καίσαρινας, καὶ ἀνεσκάλιζε τὴν κόμην του διὰ τῶν συνεσπασμένων του δακτύλων.

Πρὸς στιγμὴν τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα τοῦ νὰ εἴπῃ αὐτῇ ἵνα τὴν δαμάσῃ:

— Τὰ τέκνα, ἅτινα νομίζεις νεκρά, ζῶσιν... θὰ σοὶ πωλήσω τὸ μυστικὸν εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ὑποχωρήσεώς σου!

Ἀλλὰ συνεκρατῆθη ἐκ φόβου μὴ ἐγείρῃ τὸ αἰώνιον τῆς μίσους καθ' ἑαυτοῦ ὡς ἀναμιχθέντος εἰς τὴν σκευωρίαν, καὶ μὴ χάσῃ καὶ τῆς δουκίσσης τὴν εὐνοίαν.

Ἡ δούκισσα μόνη τῷ ἀπέμενε τὸ ἐνόμιζε τοῦλάχιστον. Κατέπνιξε τὴν ὀργὴν του, καὶ εἶπε διὰ φωνῆς ἀλλοκότως ἡχούσης:

— Λευκή, εἰμαι ἀπέναντί σου τὸ θῆμα ἀπάτης, ἦν ἀγνοῶ...

Ἐκείνη ἔνευσεν ἀρνητικῶς.

— Ὅσον καὶ ἂν μὲ λυπεῖ ἡ ὑποταγή, ὑποχωρῶ, βέβαιος ὅτι ἡμέραν τινὰ θ' ἀνακαλέσητε τὴν ἀδικὸν αὐτὴν ἀπόφασιν.

— Μὴ τὸ πιστεύετε!

— Θὰ μένετε ἀκαμπτος;

— Ναί.

— Πάντοτε;

— Πάντοτε.
— Τὸ μέλλον θ' ἀποφανθῇ περὶ τούτου.
— Τὸ μέλλον κάλλιστα τὸ γνωρίζω!
— Λοιπὸν θὰ σὰς ὑπακούσω!
— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μόνον θὰ ζῶμεν ἐν εἰρήνῃ!
— Ἔστω.
— Αὐτὸ δὲν ἠθέλετε ἐκ γάμου, πρὸς ὃν ἡ προῖξ μόνη σὰς ὤθει;
Ἐκεῖνος ἐξεδικήθη διὰ τινος κυνικῆς ἀπαντήσεως.
— Ἰσως, εἶπεν. Ὡς οἱ Παρίσιοι διὰ τὸν Βεαρναί, ἡ προῖξ σὰς ἤξιζε μίαν λειτουργίαν.
Ἡ Λευκὴ ἐμειδίασε πικρῶς.
— Λαμπρά· ἡ εἰλικρίνεια αὐτῇ σὰς τιμᾷ. Καληνύκτα, κύριε δὲ Βωνοᾶζ!
— Καληνύκτα, κυρία.
Ἀπεμακρύνετο ὡς μετὰ λύπης, φθάσας τὸ κατώρλιον ἐστράφη:
— Δὲν θὰ μεταβάλετε γνώμην; εἶπεν.
— Οὐδέποτε.
— Εἶνε ὄρκος ἀσύνετος.
— Τὸ ὀρκίζομαι εἰς τὴν μητέρα μου, ἥτις μὰς ἐπιβλέπει!
— Χαίρετε λοιπὸν!
Ἡ Λευκὴ ἤκουσε τὰ βήματά του συρόμενα ἀναποφάσιστα ἔτι ἐπὶ τοῦ τάπητος τοῦ διαμερίσματος, οὕτινος ἡ θύρα ἐκλείσθη ἐπὶ τέλους.
Τότε, ἐπλησίασε καὶ ἡ Λευκὴ πρὸς τὴν θύραν ἵνα θέσῃ τὸν σύρτην.
Ἀλλ' ἐνῷ ἡτοιμάζετο ν' ἀνεγείρῃ τὸ μεταξίνον καταπέτασμα, ἐκεῖνο ἀνεσηκώθη καὶ ἡ νεαρὰ γυνὴ ὠπισθοχώρησε κατὰ ἓν βῆμα.
Εὐθυτενῆς, ὡχρὰ ὡς ὁ κηρὸς, τὰ χεῖλη ἔχουσα συνεσφιγμένα, μὲ τὴν μαύρην τῆς ἐσθῆτα, ἀκριβῶς προσηρμοσμένην ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ τῆς σώματος, μὲ κάλυμμα ἐρριμμένον ἐπὶ τῆς ὑπολεύκου κόμης τῆς, ἡ μάμμη ἵστατο πρὸ αὐτῆς.
— Σεῖς! εἶπεν ἡ νεανίς.
— Ναί...
— Ἦσθε ἰδῶ;
— Ἦκουσα θόρυβόν τινα... Συνδιελέγεσθε ὑψηλοφώνως... Ἐπλησίασα...
— Καὶ γνωρίζετε;...
— Τὰ πάντα! Τὴν ἔνδειξιν, περὶ ἧς ὠμίλει, τὴν θέλω!
Ἡ Λευκὴ ἔτεινεν εἰς τὴν μάμμην τῆς τὴν πρὸς τὴν Καισαρίαν ἐπιστολὴν τοῦ κόμητος, ἡ ἡ κυρία λὰ Ρὸς Βιλλὰρ διέτρεξε μετὰ προσοχῆς.
— Εἶνε ἡ γραφὴ του, εἶπεν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἀθλιός. Κατέστρεψα τὸ μέλλον σου!
— Μάμμη!...
— Θὰ μὲ μισεῖς!...
— Ὅχι.
— Τί θ' ἀπογίνῃς, ὅτε δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον!
Μὴ φοβῆσθε τίποτε... γνωρίζω νὰ ὑπερασπιζώμαι ἐμυτὴν...
— Ἀλλοίμονον! Εἶσαι μόνη.
Ἡ δούκισσα ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν ὀροφὴν καὶ ἡ ἔκφρασίς τῆς προσέλαβέ τι τὸ μυστηριώδες.
— Μόνη; ἀπήντησεν ἐκείνη, ἔχω τὰς ἀναμνήσεις μου καὶ τηρῶ τὴν ἐλπίδα!
— Σκέπτεσαι πάντοτε εἰς ἐκεῖνον! εἶπεν ἡ δούκισσα μετὰ μίσους συγκρατουμένου.
— Τφόντι!
— Εἶνε ἀνάξιός σου.
— Ἐκατοντάκις ἀξιώτερος αὐτοῦ, πρὸς ὃν παρεδόθην.
— Δὲν θὰ τὸν ἴδῃς πλέον!
— Ἐν τούτοις θὰ τὸν περιμένω!
— Ἀλλοίμονον εἰς σέ!

— Καὶ τὸ αἰσθάνομαι, τὸ γνωρίζω, αὐρίον ἢ μετὰ εἰκοσαετίαν θὰ ἐπανέλθῃ!
Ἡ δούκισσα οὐδὲν προσέθηκεν.
Ἐνόμιζεν ἀποσβεσθέντα ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ἐγγονῆς τῆς, τὸν ἔρωτα, καὶ ἐν τούτοις τὴν κατέπλεγεν ὑπὲρ ποτε ζωῆς.
Ἦτο ἤδη ἡ τιμωρία.
— Ἀ! ἐσκέφθη, ἡττημένη, πῶς λοιπὸν νὰ τὴν καταπνίσω;
Ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν ἐν ἀληθείᾳ ἀπογνώσει. Πρὸς ἀποσόβησιν τοῦ Δαμβέρτου ἀπὸ τῆς καρδίας τῆς ἐγγονῆς τῆς εἶχε διαπράξει ἔγκλημα διπλοῦν, τὴν ἀφαίρεσιν τῶν τέκνων καὶ τὴν παράδοσιν ἐκείνης εἰς χεῖρας συζύγου ἀναξίου.
Καὶ τὸ διπλοῦν ἔγκλημα ἀπέβη εἰς μάτην!
Τὸ μέλλον τῆς Λευκῆς, ἣν ἡγάπα ὅσον ἦτο δυνατόν ἡ ξηρὰ τῆς καρδίας ν' ἀφωσιούτο πρὸς τινὰ, ἔμελλε νὰ ἦτο μακρὸν ἄλγος, καὶ ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος ἐκυριάρχει τῆς γυναικὸς αὐτῆς, ἥτις παρεδόθη καὶ ἔμενε πιστή.
Τὸ ἀληθές τῆς θύμᾳ δὲν ἦτο ἐκεῖνος, ἀλλ' ἡ ἐγγονὴ τῆς!
Οὐδὲ λέξεις παρηγορίας εὔρε διὰ τὴν ἀνίατον αὐτὴν καταστροφὴν, ἔθλιψε τὴν Λευκὴν ὠθουμένη ὑπὸ τρυφερότητος καὶ τύψεως ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς καί, καταβαλλομένη ὑπὸ αἰφνιδίου ἀπελπισίας, διέβη τὸν θάλαμον βήματι βραδεῖ, μὲ τὸ σῶμα κεκυρὸς, ἀνήγειρε τὸ καταπέτασμα καὶ ἐξῆλθεν.
Ἡ κόμησσα, σύζυγος ἀνευ ἀνδρός, μήτηρ ἀνευ τέκνων, ἔθηκε τὸν σύρτην, ἔστρεψε τὸ κλεῖθρον καὶ ἐν στιγμῇ ἐξάψεως:
— Γεώργιε, εἶπεν, ἀγαπητέ μου Γεώργιε, σοὶ εἶχον ὀρκισθῇ ὅτι εἰς σέ θ' ἀνήκον ἢ εἰς οὐδένα. Τοῦ λοιποῦ ἀδύνατον νὰ καταστῶ ἰδική σου, χωρὶς νὰ περιπέσω εἰς ἔγκλημα. Θὰ τηρήσω τὸν ὄρκον μου καὶ εἰς οὐδένα θ' ἀνήκω!... Οὐδέποτε!

KZ'
Κανονισμὸς λογαριασμῶν.

Ἡ δεσποινὶς Σαρναί πᾶν ἄλλο ἦτο ἡ γυνὴ τῶν ὑποθέσεων.
Τὰ ὑλικά τῆς συμφέροντα ἦκιστα τὴν ἐνδιέφερον. Ἦτο ἀναίσθητος πρὸς τὰ χρηματικὰ ζητήματα, ἴσως διότι οὐδέποτε ἐγνώρισε τὴν ἀξίαν λουδοβικείου, μὴ λαβοῦσα ποτὲ ἀνάγκην νὰ τὸ κερδίσῃ. Εἶχεν, ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας, συνειθίσει νὰ βλέπῃ τὰ τοιαῦτα ἐξ ἀπόπτου. Ἀλλὰ τὴν σήμερον αἱ μᾶλλον αἰθέριαι τῶν γυναικῶν ἔχουσι δόσιν τινὰ πρακτικῆς καὶ προφυλάσσονται ἀπὸ τῶν ἀσωτειῶν τοῦ συζύγου.
Ἀληθῶς λοιπὸν ὠμίλησε πρὸς τὸν κ. Βωνοᾶζ.
Αἱ διὰ τὸ μέλλον προφυλάξεις εἶχον ληφθῇ, καὶ αἱ προφυλάξεις αὐταὶ ἔμελλον νὰ παράξωσι καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα.
Ὁ Φίλιππος Βωνοᾶζ εἶχεν ἐξέλθει τοῦ θαλάμου τῆς συζύγου του ὑπὸ τὸ κράτος σφοδροῦ ἐρεθισμοῦ.
Ἡθιάνετο ἀναφυομένως δι' αὐτὸν μεγάλως δυσκολίας.
Ἦτο ὁ σύζυγος τῆς δεσποινίδος Σαρναί καὶ ὁ διαχειριστὴς τῆς περιουσίας τῆς, ἀλλ' εἶχε τὰς χεῖρας δεδεμένας.
Ὁ συμβολαιογράφος τῆς δουκίσσης, λαβὼν αὐτὸν κατὰ μέρος, τῷ εἶπε περίπου τὰ ἑξῆς:
— Ἡ θέσις ὑμῶν τυγχάνει γνωστὴ. Τὰ κτήματά σας, τὸ μέγαρον καὶ αἱ γαίαι στοιχίζουσι ὀκτακοσίας ἔως ἐννεακοσίας χιλιάδας φράγκων· τὰς ὀφείλετε· ἀλλὰ μὲ τὴν τάξιν, ἐξοικονομῶν ἀπὸ τῶν σημαντικῶν εἰσοδημάτων τῆς κομῆσεως, θὰ ἐξοφλήσετε ἐν ἀνέτει, καὶ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ.
Καὶ τὰ πάντα εἶχον κανονισθῇ καὶ διατυπωθῇ.
Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ συμβολαιογράφος δὲν

διέκειτο ὁλως ἐχθρικῶς πρὸς τὸν Βωνοῶζ, πράγματι ὅμως δὲν εἶχεν ἰδεῖ διὰ καλοῦ βλέμματος αὐτὸ τὸ συνοικέσιον.

Χάριν τῆς ἀριστοκρατικῆς του πελατείας καὶ τῆς κληρονόμου, ἣς ἐπηγρύπνει τὰ συμφέροντα, ἔθηκεν εἰς χρῆσιν ὅλα τὰ μέσα, ὅσα ὁ Κώδης τῷ ἐχορήγει, πρὸς περιστολὴν τῆς δικαιοδοσίας τοῦ συζύγου ἐπὶ τῆς προικός.

Μετὰ νύκτα τεταραγμένην καὶ πυρετώδη, περὶ τὴν ἐννάτην τῆς πρωίας, ὁ κόμης ἐξῆλθε τοῦ πύργου καὶ περιεφέρετο ἐν τῷ ἄλσει, μὲ περίφροντι τὸ ὕψος, ὅτε συνητηθῇ πρὸς τὸν δόκτορα Καμπεϋρόλ.

— Αἶ! κατὶ πρωί, κόμη! τῷ εἶπεν ὁ ἱατρός. Κατόπιν ἡμέρας γάμων... Ποῦ βαίνετε οὕτω;

— Ν' ἀναπνεύσω! καὶ σεῖς;

— Ἐγὼ σκέπτομαι εἰς τὰς μικράς μου ἐπιχειρήσεις... Ἰδοὺ μία διεξαχθεῖσα καλῶς, δαίμονα! Ὑπολείπεται μόνον τῶρα ὁ κανονισμὸς τῶν λογαριασμῶν!

— Δύσκολον πρὸς τὸ παρὸν τὸ πρᾶγμα!

— Αἶ; ἐπεφώνησεν ὁ Καμπεϋρόλ. Λέγετε;...

— Ὅτι τόσα εἶνε σήμερον τὰ κεφάλαιά μου, ὅσα καὶ πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου.

— Ἐλᾶτε δᾶ! θέλετε νὰ ἀστείευθῇτε!

— Σὺς ὀρκίζομαι ὅτι δὲν ἔχω ποσὼς τοιαύτην διαθέσιν.

— Ἐξηγηθῇτε. Ἡ περιουσία τῆς δεσποινίδος Σαρναίου εἶνε κολοσσαία.

— Ὅχι ὅσον τὴν νομίζετε.

— Χωρὶς νὰ σφᾶλω, τὴν κρίνω ἀποφέρουσαν διακοσίων χιλιάδων εἰσοδήματα.

— Ἐπειτα;

— Διάβολε! Κάμνετε ὅτι δὲν καταλαμβάνετε!

— Ὅχι, ἀλλ' ἡ περιουσία εἶνε κλειδωμένη, πεφιλημένη μου Καμπεϋρόλ.

— Κλειδωμένη!...

— Καὶ μὲ τριπλᾶ κλειθρὰ... Ἀδύνατον νὰ θέσῃ τις χεῖρα εἰς αὐτήν.

— Μπᾶ!...

— Εἶνε ὡς ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὰς τὸ λέγω.

— Καὶ τὰ χρέη σας;

— Οἱ πιστωταὶ μου θὰ περιμένωσι. Θὰ τοὺς ἐξορῶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ τμηματικῶς.

Ὁ ταγματάρχης ἐπορφυρώθη.

— Ἔστω, ἀπεφάνθη, διὰ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ δι' ἐμέ;

— Διὰ σὰς!

— Ναί, μὲ τὰς πεντακοσίας μου χιλιάδας! Τὰ μεσιτικά! Τὰ ἐκέρδισα ἐπαξίως, βροντῇ τοῦ διαβόλου!

— Θὰ κάμετε ὅ,τι καὶ οἱ ἄλλοι.

— Θὰ περιμένω;

— Ἐννοεῖται.

— Ἀ! Ἀστείεύεσθε, πιστεύω;

— Ποσῶς.

Ὁ ἱατρός ἐξεστόμισε φρικῶδη βλασφημίαν.

— Καὶ ἔως πότε πρέπει νὰ περιμένω; ἠρώτησε.

— Περὶ τούτου ἐσκεπτόμην καθ' ὅλην τὴν νύκτα!

— Ὅλην τὴν νύκτα! Ἀλλ' εἰσθε πολὺ εὐτράπελος, Διάβολε! Εἴχετε ἄλλο καλλίτερον νὰ ἐκάνετε.

Ὁ Βωνοῶζ συνέπτυξε τὰς ὀφρὺς. Αἱ ἀναμνήσεις του δὲν ἦσαν ἐκ τῶν προκαλουσῶν μειδιάμα.

— Σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἐσκέφθην περὶ τούτου καθ' ὅλην τὴν νύκτα, εἶπεν ἐκ νέου.

— Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν σκέψεών σας, ἂν ἀγαπᾶτε;

— Ἰδοὺ αὐτό!

Ὁ ταγματάρχης Καμπεϋρόλ εἶχε περιέλθει εἰς πλήρη παροξυσμόν. Καὶ ἡ ἀποτυχία του ἄλλως δὲν ἦτο ἀσήμαντος! Περιέμενε νὰ ψυχρῇ τὰ τόσον ἐπαξίως κερδηθέντα γραμματία, κατόπιν τῆς ἐπιδεξίου του πολιτικῆς, καὶ ἡ μαγεία ἀπεμακρύνετο.

Χίλια κανόνια!

Ἡ δυσἀρέσκειά του ἐξεργάγη δίκην σφαίρας.

— Δὲν γνωρίζω τί ἐφαντάσθητε, ἀγαθέ μου, εἶπε μετ' ἀνευλαβοῦς οἰκειότητος, οὔτε ἂν ἡ θεραπεία εἶνε ἀποτελεσματική, ἀλλὰ, χίλια βρονταὶ! τὸ κάταπότιον δὲν πηγαίνει κάτω. Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς εἶπω ὅτι δικαιοῦμαι νὰ φωνάξω μὲ ὅλην μου τὴν δύναμιν! Πῶς! σὰς θέτω εἰς χεῖρας μίαν κληρονόμον ἀπὸ τὰς ὀλίγας τῶν Παρισίων, ὁ γάμος ἐτελείωσε καθ' ὅλα, περιμένω τὴν ἀμοιβήν μου, καὶ ἔρχεσθε νὰ μὲ πληρώσετε μὲ στρεψοδικίας! Ἀσχημῇ μοῦ φαίνεται αὕτη ἡ πληρωμή, δαίμονα! Πολὺ ἀσχημῇ, καὶ πιστεύω θ' ἀλλάξετε γνώμην.

— Δὲν ὑπάρχει μέσον!

— Ὅργῃ τῆς ὀργῆς!

— Καὶ ἂν συσσωρεύσετε ἐναντίον μου πᾶσαν ἐπιτίμησιν, εἰς τί θὰ σὰς ὠφελήσῃ τοῦτο;

— Ἰδωμεν! Προσπαθήσατε.

— Αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἤθελον!

— Κάμετε ἐν μικρὸν δάνειον.

— Ἀδύνατον! Κἄλλιον νὰ τὰ συμβιδάσωμεν.

— Πῶς;

— Θὰ σὰς δίδω τὸ ποσὸν κατ' ἀκριβεῖς δόσεις, ὅσον καὶ ἂν στοιχίζῃ τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν προϋπολογισμόν μου.

— Καὶ ἂν συμβῇ ν' ἀποθάνετε, νὰ χωρισθῇτε ἴσως, ποῦ εἶνε αἱ ἀσφάλειά μου;

— Εἴσθε τῇ ἀληθείᾳ δύσπιστος.

— Θέλω τὸ χρῆμά μου. Μοῦ ἀνήκει. Τὸ θέλω, δαίμονα! Μοῦ τὸ ὀφείλετε, ναὶ ἡ ὄχι;

— Τίς λέγει τὸ ἐναντίον;

— Χωρὶς ἐμέ, θὰ ἦσθε εἰς τὰ μαλακὰ σκεπάσματα!

— Μὴ παραφέρεσθε, ἀκούσατέ με.

— Ὁμιλεῖτε.

— Ἡ δούκισσα δὲν θὰ ζῇ αἰωνίως...

Ὁ ἱατρός ἐγρύλλισε:

— Νὰ περιμένω ἀπὸ ἑνα θάνατον...

— Καθ' ἣν ἡμέραν ἐκλίπη, θὰ ἔχετε εἰς χεῖρας τὸ ποσόν σας. Ἐχετε τὸν λόγον μου.

— Δὲν ἀμφιβάλλω, ἀλλά...

— Ἀλλὰ τί;

— Ἡ γραῖα δύναται νὰ μὰς θάψῃ ὅλους...

— Ἀπίθανον!

— Στερεὰ κράσις... Περγαμηνή, ψυχρά... κανὲν πάθος... κερμμία ὑπερβολή... νηφάλιος ὡς καμήλα τῆς Ἀφρικῆς, καρδιά παγωμένη... χωρὶς συγκίνησιν. Δὲν βλέπω τί τὴν ἐμποδίζει νὰ ζήσῃ ἑκατὸν ἔτη... καὶ ἄλλα ἀκόμη!... Ὅργῃ τοῦ Κυρίου!

Τὰ χεῖλη τοῦ ταγματάρχου, αἱ τρίχες του, ἡ ἐπίδερμὶς του, οἱ βραχίονές του, οἱ διαγράφοντες ἐν τῷ κενῷ βιαίας κινήσεις, προέδιδον ἐρεθισμὸν ἐξιχθέντα μέχρι παροξυσμοῦ.

Ἐν ὀλίγαις στιγμαῖς παρήλασε τοῦ στόματός του ὅλον τὸ κομβολόγιον τῶν συνήθων ὕδρεών του.

Πράγματι, οὐδεμίαν εἶχεν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν λόγον τοῦ συνεταίρου του. Ἦθελε τὸ χρῆμα! Καὶ ἤσθάνετο τὸ οἰκοδόμημά του ὅλον ἔτοιμον νὰ καταρρεύσῃ. Ἐκ τοῦ ἑκατομμυρίου, ὃ διετρε, καὶ οὐτινος ἐνόμιζεν ἑαυτὸν κάτοχον ἤδη, τῷ ὑπέμενον μόναι αἱ διακόσιαι χιλιάδες τῆς δουκίσσης καὶ ἡ διὰ τὰς κόρας παρακαταθήκη.

Ἦσαν ἀσήμαντα.

Ὁ κόμης ἐδικαιολογεῖτο.

Τὰ πράγματα ἐκανονίσθησαν ἄλλως ἢ ὅπως αὐτὸς ἤθελεν. Ὁ κατηραμένος συμβολαιογράφος περιέβαλε τὴν περιουσίαν τῆς συζύγου του διὰ σωρείας ἀμυντικῶν ὀπλῶν καὶ ὀχυρωμάτων. Οὐδὲν ὑπῆρχε μέσον ὅπως διαμελισθῇ.

Ἦδύνατο, αὐτὸς ὁ Βωνοῶζ, νὰ ἐπαδείκνυε φανερῶς τὴν φιλοχρηματίαν του καὶ τὴν διαθέσιν τοῦ νὰ θέσῃ χεῖρα ἐπὶ τῆς προικὸς τῆς δεσποινίδος Σαρναίου; Πρέπει νὰ ἦνέ τις λογικός, τί διάβολον!

[Ἐπεται συνέχεια].